

HỒI THỨ BA MƯƠI HAI HƯ TÌNH GIẢ Ý

Khi chàng vận công xong mở mắt ra thì thấy một mâm cơm rượu khá thơm tất đã dọn sẵn trên bàn, nghĩ là “Hoa Diệp Thư Sinh” Vệ Quang sai thuộc hạ mang đến, nhưng không muốn kinh động trong lúc mình hành công nên dọn xong lặng lẽ bỏ đi...

Lúc này Tạ Vũ Diệp cảm thấy bụng cũng đã cồn cào nên bước đến ngồi vào bàn ăn uống.

Chàng vừa ăn xong thì nghe có tiếng gõ cửa liền nói:

- Cứ vào! Cửa không chốt đâu.

Thấy khách chính là “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy và Tô Tĩnh Nhân, Tư Đồ Linh, Tạ Vũ Diệp cả mừng chạy ra cửa đón.

Tạ Vũ Diệp chưa kịp mở lời thì “Bách Diệp Thần Cái” hỏi ngay:

- Diệp lão đệ! Thương thế Liên nhi thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Trúng độc của “Địa u vô hồi mang” trừ trưa đến giờ vẫn mê man bất tỉnh. Lão ca ca và nhị đệ, tam muội vào đi!

Ba người bước vào đều xúm đến bên giường Lăng Hồng Liên xem.

“Bách Diệp Thần Cái” xem xét một lúc rồi lẩm bẩm:

- Diệp lão đệ thật sơ suất....

Tạ Vũ Diệp ngơ ngác hỏi:

- Tiểu đệ thế nào?

“Bách Diệp Thần Cái” không đáp, lấy trong túi ra một thanh nam châm nhỏ giao cho Tư Đồ Linh bảo nàng tìm hút tất cả “Địa u vô hồi mang” ra.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Quả là mình thật hồ đồ, nhưng “Địa u vô hồi mang” chỉ nhỏ bằng sợi lông trâu mà mình không có nam châm, chỉ e khó mà lấy hết ra được...

“Bách Diệp Thần Cái” bảo Tạ Vũ Diệp và Tô Tĩnh Nhân theo mình ra khỏi phòng để Tư Đồ Linh tìm khắp người Lăng Hồng Liên hút hết ám khí ra.

Một lúc sau, Tư Đồ Linh cao giọng nói:

- Ba vị vào đi! Xong việc rồi!

ba người bước vào, thấy Tư Đồ Linh tay mân miệng một chiếc kim châm nhỏ bằng sợi lông trâu nói:

- Lạ thật...

“Bách Diệp Thần Cái” vội đến gần hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Tư Đồ Linh đáp:

- Lão ca ca! Hình như “Địa u vô hồi mang” này không có tẩm độc...

Tạ Vũ Diệp nghe thấy thế thì nhẹ người ra, nhưng lại ngạc nhiên nói:

- Không có tẩm độc là thế nào? Vì sao cô ta...

“Bách Diệp Thần Cái” tiếp lấy mấy mũi ám khí ra xem kỹ một lúc rồi nói:

- Linh muội muội nói không sai, đúng là “Địa u vô hồi mang” này đa số không tẩm độc, nhưng có hai mũi tẩm chất kịch độc “Kiếm sơn hồng”. Lão ca ca còn nhớ là lần trước chính Hạ Hồ đã dùng độc chất này ám hại Liên muội. Không biết Mỹ Diễm Quỳnh làm thế để đưa ra điều kiện gì. Bây giờ “Hoa Diện Thư Sinh” Vệ đà chủ đã tới Tây Xuân Viện trinh sát, chờ đến tối hẳn quay về thì biết thôi!

Tư Đồ Linh chợt hỏi:

- Vũ Diệp ca ca! Lần trước “Hàn Nguyệt Thần Ni” chế được tới ba mươi viên “Thiên tâm long tiên thảo” kia mà? Chẳng lẽ lão nhân gia không giao cho đại ca hoặc tứ muội giữ?

Tạ Vũ Diệp “À!” một tiếng nói:

- Không sai! Vậy mà ta quên mất “Hàn Nguyệt Thần Ni” đã viên tịch, ắt lão nhân gia không giữ bên mình làm gì đâu. Muội tìm trong người Liên nhi xem có không?

Tư Đồ Linh lục tìm trong túi áo Lăng Hồng Liên một lúc, cuối cùng lấy ra một bình dược nhỏ.

Lần trước nàng đã thấy “Hàn Nguyệt Thần Ni” điều trị cho Lăng Hồng Liên nên bảo ba nam nhân ra ngoài, bóp vụn một viên rắc vào hai chỗ vết thương giữa ngực và sát bên nách Lăng Hồng Liên lúc ấy đã chuyển sang màu tím đen.

Chỉ sau một lúc, màu đen nhạt dần, bấy giờ Tư Đồ Linh mới yên tâm mặc lại y phục cho Lăng Hồng Liên rồi cho nàng uống một viên “Thiên tâm long tiên thảo” rồi gọi ra cửa:

- Lão ca ca! Đại ca! Nhị Ca! Xong rồi, vào đi!

Ba người lập tức bước vào.

“Bách Diệp Thần Cái” thấy sắc mặt Lăng Hồng Liên bắt đầu chuyển sang sắc hồng thì cười nói:

- Bây giờ thì Liên muội muội không có gì đáng lo nữa. Chờ cô ấy tỉnh lại, chúng ta sẽ trợ giúp một ít chân lực bức hết độc chất ra, không lâu nữa là khỏe

thôi. Bây giờ Mỹ Diễm Quỳnh đã không còn uy hiếp chúng ta được nữa, nhưng chúng ta tuyệt đối giữ bí mật làm như cô ấy vẫn nguy kịch để Diệp lão đệ tới gặp xem, thị muốn áp đặt điều kiện gì?

Tạ Vũ Diệp gật đầu:

- Vâng!

Gần tới “Hoa Diện Thư Sinh” Vệ Quang mới trở về, vừa mới bước vào phòng, y đã nói to:

- Tạ thống lĩnh! Bang chủ! Các vị thiếu hiệp! Bây giờ toàn thành Ngân Xuyên đã biết tin “Cự Linh Giáo” bị tiêu diệt, toàn thể dân chúng từ nay thoát khỏi sự kìm kẹp của chúng thì rất mừng. Một số nhân sĩ và phú gia trong thành đã thương lượng và quyết định tổ chức đại yến để chiêu đãi Tạ thống lĩnh và các vị chưông môn nhân...

“Bách Diệp Thần Cái” ngắt lời:

- Cái đó bàn sau, bây giờ báo cáo xem việc người đến điều tra tình hình ở Tây Xuân Viện kết quả thế nào?

“Hoa Diện Thư Sinh” Vệ Quang vội nói:

- Khai bẩm Bang chủ, chủ nhân của Tây Xuân Viện tên là Văn Bằng Trình. Hắn là một đại tài chủ ở Ngân Xuyên này. Văn Bằng Trình đúng là có một nữ nhi tên Diễm Quỳnh năm nay mười bảy tuổi. Vì là con một nên Diễm Quỳnh rất được cưng chiều, Bình thường cô ta rất ít ra ngoài, chuyên ở trong phủ tập luyện võ nghệ. Còn Văn Bằng Trình tính tình hào sảng, bản đã chưa phát hiện thấy hắn có mối liên hệ gì với “Cự Linh Giáo”.

“Bách Diệp Thần Cái” đứng lên kín đáo ra hiệu cho “Hoa Diện Thư Sinh” đi theo mình ra khỏi phòng.

Hai người tới miếu điện thì cũng gặp mấy vị Thanh Trúc Đạo Nhân, Lăng Ngọc Thiên Sư, Thiện Vân trưởng lão, “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiếu, Huệ Phi Đại Sư và “Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trác cũng vừa tới liền mời mọi người cùng vào miếu điện bàn việc, “Bách Diệp Thần Cái” nói khẽ với Vệ Quang:

- Người cho một vài huynh đệ tới cư phòng Tạ thống lĩnh giám thị trước cổng, giữ Thống lĩnh đừng đến Tây Xuân Viện. Nếu Tạ thống lĩnh cứ bỏ đi thì lập tức đến báo với ta!

“Hoa Diện Thư Sinh” lĩnh mệnh đi ngay.

Mọi người vào miếu điện an tọa xong thì mấy tên hóa tử mang trả đến.

“Bách Diệp Thần Cái” mở lời:

- Lăng Hồng Liên cô nương bị một nữ nhân xưng là Mỹ Diễm Quỳnh dùng “Địa u vô hồi mang” đã thương. Diễm Quỳnh ước với Tạ thống lĩnh hôm nay

đến Tây Xuân Viện gặp mình để thương lượng với thị lấy thuốc giải độc, không biết Diễm Quỳnh làm thế có âm mưu gì. Lão phu mời các vị vào đây cùng bàn xem...

“Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trác hỏi:

- Tạ Vũ Diệp đã tới Tây Xuân Viện rồi chứ?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp:

- Tạ thống lĩnh rất sốt ruột muốn đến ngay, nhưng lão hóa tử cố giữ lại để bàn với các vị.

“Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trác nói:

- Theo ý tại hạ thì hãy lập tức phát cao thủ bí mật bao vây Tây Xuân Viện, giám sát chặt chẽ phủ viện này, đồng thời cũng cho Phân đà Ngân Xuyên của Cái bang kết hợp với một số cao thủ khác giám sát tất cả những tên đệ tử của “Cự Linh Giáo” trước đây có nhiệm vụ bố trí mai phục ở Ngân Xuyên, còn Tạ thống lĩnh cứ việc tới Tây Xuân Viện như không có chuyện gì xảy ra, không biết ý các vị thế nào?

Nhiều người lên tiếng tán đồng:

- Cao kiến! Cao kiến! Chúng ta cứ theo cách đó mà làm!

“Bách Diệp Thần Cái” và mấy vị chương môn nhân lập tức cất cử người của các phái hành động theo đề nghị của “Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trác.

Tây Xuân Viện là một phủ viên lon nằm ở phía tây bắc Ngân Xuyên là khu vực buôn bán nhộn nhịp sầm uất nhất trong thành.

Trên cánh cổng lớn treo bức hoành phi với ba chữ “Tây Xuân Viện” sơn son thiếp vàng cách nửa dặm phố vẫn còn nhìn thấy rõ.

Trước cổng tạc hai con sư tử đá cao ngang đầu người, trông hết sức khí phái.

Tạ Vũ Diệp tới Tây Xuân Viện thì phố xá đã lên đèn, chàng tới trước cổng gõ nhẹ ba tiếng.

Một tên bán tử trong cổng mở một ô cửa nhỏ bằng bàn tay trên cánh cổng sơn son lớn nhìn ra hỏi:

- Các hạ hỏi ai?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Tại hạ muốn hỏi Diễm Quỳnh cô nương...

Tên hán tử lập tức mở cổng ra, chấp tay lễ phép hỏi:

- Có phải các hạ là Tạ Vũ Diệp Tạ Đại hiệp không?

Tạ Vũ Diệp gật đầu:

- Chính phải!

Hán tử đứng tránh sang bên, chỉ vào phủ nói:

- Mời đại hiệp vào đi!

Chờ Tạ Vũ Diệp bước vào xong, hần dẫn chàng đi thẳng vào phủ, vòng qua tiền sảnh tới một biệt lâu có tường viện ngăn cách, tiến vào cánh cổng hình bán nguyệt xuyên qua một tiểu hoa viên thơm ngát tiến thẳng tới biệt lâu trên các cửa chính và cửa sổ chạm trổ hình long; Phụng hết sức cầu kỳ:

Tên hán tử dừng lại, chỉ lên lầu nói:

- Gia tiểu thu đang ở trên lầu, chờ Tạ đại hiệp tứ giáo!

Tạ Vũ Diệp nghe câu đó thì hết sức ngạc nhiên. Diễm Quỳnh hiển nhiên là con nhà khuê các, trước đây chưa biết phụ thân mình là Mỹ Thiết Am ắt coi chủ nhân Tây Xuân Viện này là cha, một tiểu thu khuê các chờ một nam nhân chưa hề quen biết đến “tứ giáo”, nên hiểu điều đó nghĩa là thế nào?

Nhưng lúc này không phải là lúc suy tính, chàng bước lên cầu thang, nhằm căn phòng giữa sáng nhất bước tới.

Một tỳ nữ bận hồng y rất xinh đẹp đứng giữa hành lang, thấy Tạ Vũ Diệp liền chỉ tay vào phòng giữa ngôi lầu nói:

- Tiểu thư mời đại hiệp vào đi!

Tạ Vũ Diệp không chút do dự ngang nhiên bước thẳng vào phòng thấy Diễm Quỳnh mình bận cung trang ngôi giữa bộ bàn kê bên cửa sổ. Cô ta hôm nay ăn mặc đẹp hơn, trang điểm cũng cầu kỳ hơn nên trông xinh đẹp và quyến rũ hơn lúc trưa ở hậu cốc “Địa Ma Cung” nhiều.

Thấy Tạ Vũ Diệp bước vào, Diễm Quỳnh cất giọng thánh thót như họa mi nói:

- Xin Tạ đại hiệp đừng khách khí, mời đại hiệp ngồi xuống đi!

Chàng bước tới ngồi đối diện với thiếu nữ, liền sau đó tên tỳ nữ vừa đứng ở hành lang mang trà vào.

Tạ Vũ Diệp rất giữ lễ mạo, bung chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ rồi cầm trong tay, đưa mắt quan sát những bức tranh thủy mặc treo trên vách mà không nói gì, chờ đợi chủ nhân lên tiếng.

Diễm Quỳnh nhìn chàng, cười nói:

- Tạ đại hiệp quả là người thủ tín, tiểu muội rất khâm phục!

Tạ Vũ Diệp nghe nói thế thì rất ngạc nhiên. Nữ nhân kia mời cừu nhân sát phụ đến nhà, lẽ ra song phương phải là trên thế bình đao tương tiếp, làm sao bây giờ lại giống như một cuộc tâm tình thế này?

Thấy chàng không nói gì, Diễm Quỳnh lại cất giọng dịu dàng hỏi:

- Tiểu muội đã thương vị hôn thê, Tạ đại hiệp có giận tiểu muội nhiều không?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Để báo thù nên tiểu thu bắt buộc phải làm như thế, tại hạ hiểu nỗi khổ tâm của tiểu thu.

Mỹ Diễm Quỳnh nói:

- Tạ đại hiệp quả là người rất có lượng bao dung, không mất phong độ của một bậc chính nhân quân tử!

Tạ Vũ Diệp mỉm cười nói:

- Tiểu thu quá khen!

Chàng lập tức chuyển sang đề tài chính:

- Lúc trưa tiểu thu ước tại hạ tới đây trai giải dục, không biết tiểu thư muốn đề xuất điều kiện gì?

Mỹ Diễm Quỳnh nhoẻn miệng cười nói:

- Tạ đại hiệp đừng vội! Tiểu muội có mấy vấn đề chưa rõ muốn được Tạ đại hiệp chỉ giúp.

Tạ Vũ Diệp nói:

- Tiểu thư có việc gì xin cứ nói!

Mỹ Diễm Quỳnh chột chớp chớp đôi mắt mỹ diệu, ứa ra đôi giọt lệ trong như ngọc, thảm giọng nói:

- Trong một ngày tiểu muội đột ngột mất đi song thân, bỗng chốc thành kẻ mồ côi. Tạ đại hiệp đã vì thiên hạ võ lâm mà giết đi hai vị nhân gia, tiểu muội cũng không dám phán xét hay oán trách gì, chỉ là tủi cho tấm thân từ nay trở thành cô độc không nơi nương tựa, như cánh bèo trôi dạt giữa trần ai...

Nói tới đó chột cúi xuống, hai hàng lệ châu lã chã tuôn trào, nhìn dáng cô ta lúc ấy đáng thương như đứa trẻ, khiến cho Tạ Vũ Diệp cũng phải chạnh lòng!

Lát sau Mỹ Diễm Quỳnh ngẩng lên nói tiếp:

- Nghĩa phụ và nghĩa mẫu ở đây tuy đối với tiểu muội rất tốt, nhưng dù sao cũng chỉ là người dưng nước lã, không phải là người mà tiểu muội có thể san sẻ tình cảm và nương tựa suốt đời, thế nên...

Tới đó, cô ta dừng lại, ngược mắt đăm đăm nhìn chàng.

Bất gặp ánh mắt đó, Tạ Vũ Diệp không khỏi đỏ mặt lên hỏi:

- Ý cô nương là...

Mỹ Diễm Quỳnh đáp:

- Tiểu muội muốn tìm một vị lang quân như ý để thành gia lập nghiệp, quên đi mọi nỗi đau thương... nhưng đó là việc hoàn toàn không dễ...

Tạ Vũ Diệp chùng như bắt đầu hiểu ra đối phương ước mình lại đây nhằm mục đích gì, trầm giọng nói:

- Cô nương là bậc quốc sắc thiên hương, lại có võ công cao cường, khó gì mà không tìm được một bậc lang quân như ý?

Mỹ Diễm Quỳnh đáp:

- Tiểu muội lại thấy việc này rất khó...

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Vì sao?

Mỹ Diễm Quỳnh đáp:

- Chỉ sợ hoa rơi hữu ý nhưng nước chảy vô tình...

Tạ Vũ Diệp nói:

- Tại hạ tin rằng trong thiên hạ không nam nhân nào có thể vô tình trước tiêu thu đâu!

Giọng Mỹ Diễm Quỳnh bỗng trở nên tha thiết:

- Vũ Diệp ca ca nói có thật không? Vũ Diệp ca ca sẽ không vô tình chứ?

Tạ Vũ Diệp phát hoảng lên, lúng túng nói:

- Tại hạ... tại hạ...

Mỹ Diễm Quỳnh càng trở nên tha thiết:

- Vũ Diệp ca ca! Người tình lang mà tiểu muội lựa chọn chính là Vũ Diệp ca ca đấy!

Tạ Vũ Diệp cảm thấy choáng váng như vừa bị một quả chùy ném trúng đầu. Thì ra nữ nhân này chủ động đã thương Liên muội, ước mình tới đây là để tỏ tình!

Tuy về sắc đẹp và võ công, Mỹ Diễm Quỳnh điều thuộc hàng thượng uyển nhưng vẫn không có khả năng!

Chưa nói giữa hai người có mối thâm cừ đại hận bất cộng tái thiên, cho dù phụ mẫu Mỹ Diễm Quỳnh còn sống, nếu chàng đi lấy nữ nhi một tên ma đầu là kẻ chung của giang hồ võ lâm làm thê tử thì các bằng hữu đồng đạo võ lâm sẽ nghĩ thế nào? Từ đây chàng đâu còn chỗ tá túc trong giang hồ nữa?

Ngoài ra còn Lăng Hồng Liên, làm sao chàng có thể ngẩng mặt nhìn nàng, kẻ đã cùng chàng vào sinh ra tử, không chỉ hai tâm hồn mà cả hai tính mạng vì những hiểm họa phi thường mà đã gắn bó với nhau...

Thế mà bây giờ chàng có thể vứt bỏ, phụ tình nàng được sao?

Không! Không thể được!

Nghĩ thế, Tạ Vũ Diệp dần dần định tâm lại nhưng khi nhìn sang Mỹ Diễm Quỳnh thấy vẻ mặt tội nghiệp của cô ta cùng với đôi mắt đăm đăm nhìn mình, chàng vẫn không sao thốt ra được lời nào...

Giọng Mỹ Diễm Quỳnh nhẹ như hơi thở:

- Vũ Diệp ca ca... thế nào?

Tạ Vũ Diệp ra sức trấn tĩnh, cố lấy giọng lạnh lùng đáp:

- Tiểu thư! Tạ Vũ Diệp chỉ là một kẻ vũ phu. Xin tiểu thư thứ lỗi, tại hạ không thể bầu bạn cùng tiểu thư được!

Mỹ Diễm Quỳnh vẫn không đổi sắc nói:

- Xem ra Vũ Diệp ca ca vẫn còn giận tiểu muội vì đã thương vị hôn thê của chàng, đúng không? Vừa rồi Vũ Diệp ca ca đã nói đó chỉ là nỗi khổ tâm bất đắc dĩ và đã tha thứ cho tiểu muội rồi kia mà?

Tạ Vũ Diệp nói:

- Tiểu thư, trước mặt chân nhân không nói lời giả dối. Trái tim tại hạ đã thuộc về một người nên không thể tiếp thu tình cảm của người nào khác được!

Mỹ Diễm Quỳnh nói:

- Tiểu muội đâu có tham vọng chia sẻ tình cảm với Lăng cô nương? Chỉ hy vọng được là tỷ thiếp, miễn sao được ở bên cạnh Vũ Diệp ca ca là được thôi!

Tạ Vũ Diệp thở dài nói:

- Ài! Tạ Vũ Diệp này có tài đức gì mà được tiểu thư ưu ái như thế? Tại hạ đã từng thề nguyện với Lăng Hồng Liên là trọn đời chung sống bên nhau, dù vật đổi sao dời cũng không thể thay đổi lời thề được!

Mỹ Diễm Quỳnh chột nghiêm mặt nói:

- Tiểu muội chỉ nguyện ý làm tỷ làm thiếp chứ có bắt Vũ Diệp ca ca thay đổi lời thề gì đâu, có phải vì Vũ Diệp ca ca cho thiếp xuất thân từ bàng môn tả đạo mà làm nhục đến thanh danh của mình không?

Tạ Vũ Diệp vội nói:

- Không phải thế! Chỉ là tại hạ rất coi trọng lời hứa. Nếu vì một lúc thiếu suy nghĩ mà chấp nhận tiểu thư, thứ nhất Lăng Hồng Liên sẽ không bao giờ tha thứ, thứ hai tại hạ không còn mặt mũi nào gặp lại bằng hữu giang hồ, cuối cùng thì

chính điều đó cũng không xứng đáng với tấm hình của tiểu thư. Vạn mong tiểu thư xem xét lương thứ cho nỗi khổ tâm của tại hạ!

Mỹ Diễm Quỳnh khẩn thiết nói:

- Vũ Diệp ca ca! Ngay từ lần đầu tiên gặp chàng, thiếp đã thấy lòng rung động không sao cưỡng lại được, quyết tâm bằng mọi cách chiếm hữu cho được chàng, chính vì thế mà đã thương Lãng cô nương. Vũ Diệp ca ca! Nay tiểu muội chỉ còn lại một mình bơ vơ trên đời không nơi nương tựa. Xin đại ca hãy vì lòng hiệp nghĩa mà thu lưu tiểu muội bây giờ trên danh nghĩa là một trẻ mồ côi, nhưng để khỏi ảnh hưởng đến anh danh Vũ Diệp ca ca, từ nay tiểu muội sẽ coi mình là Văn Diễm Quỳnh, nhi tử độc nhất của Văn lão nhân, sẽ không bao giờ có ai dị nghị về chuyện này đâu. Đại ca có đồng ý không?

Tạ Vũ Diệp cảm thấy vô cùng khó xử. Nghe giọng nói và thái độ của Mỹ Diễm Quỳnh, không thể nói rằng cô ta không thành ý. Và lại hoàn cảnh cũng rất đáng thương nữa.

Nhưng Tạ Vũ Diệp đã nói không sai rằng trái tim mình đã thuộc về Lãng Hồng Liên. Từ sau chuyến đi đây mạo hiểm của nàng đến Trường Bạch Sơn, chàng đã biết mình không bao giờ xa rời nàng được nữa. Phụ lòng một thiếu nữ đã hết lòng hy sinh vì mình như thế là vô lương tâm, là tội ác.

Chàng lại thờ dài nói:

- Tiểu thư! Xin tiểu thư cho tại hạ... không thể...

Mỹ Diễm Quỳnh chột bình tĩnh lại nói:

- Thôi được! Việc này tiểu muội không bắt buộc đại ca trả lời ngay, tuy nhân tiểu muội xin cảnh báo một điều: đại ca đã vào khuê phòng tiểu muội, như thế trong lòng muội coi chàng là trượng phu. Nếu tiểu muội không có đại ca thì huynh cũng đừng hòng có được Lãng cô nương!

Tạ Vũ Diệp nghe nói thế định phát tác nhưng cuối cùng ghìm lại nói:

- Tiểu thư nặng lời! Cái này tại hạ sẽ suy nghĩ lại, ngày mai sẽ trả lời tiểu thư. Bây giờ xin cáo từ!

Nói xong đứng lên.

Mỹ Diễm Quỳnh gạt đầu nói:

- Vũ Diệp ca ca xin cứ tự nhiên!

Rồi cao giọng gọi ra hành lang:

- Xuân Lan! Thay ta tiễn khách!

Hồng y tỷ nữ Xuân Lan bước vào phòng đưa Tạ Vũ Diệp rời khỏi biệt lâu.

Tạ Vũ Diệp về tới Thành Hoang Miếu, vừa bước vào cổng thì thấy “Hoa Diện Thư Sinh” Vệ Quang bước ra nói:

- Tạ thống lĩnh đã về! Mọi người tập trung trong miếu điện chờ Thống lĩnh, mời Thống lĩnh vào đó kể lại sự việc cho mọi người yên tâm!

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Vệ ã chủ, tình trạng Lăng Hồng Liên thế nào rồi?

“Hoa Diện Thư Sinh” Vệ Quang ãp:

- tạ thống lĩnh cứ yên tâm, Lăng cô nương ã tỉnh rồi, lúc tối cô ấy ăn ã được một tô cháo gà, sau ã Tư ðồ Linh cô nương cho uống thêm một viên “thiên tâm long thảo” nữa, bây giờ ãng vận công ãiều tức.

Tạ Vũ Diệp nghe nói thế thì rất yên tâm, theo theo Vệ Quang vào miếu, thấy trong miếu ãiện ngộ tụ tập rất ãng gồm những người thân thuộc như “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, Thanh Trúc ðạo Nhân, Lăng Ngọc Thiên Sư, Huệ Phi ðại Sứ, Thiên Vân trưởng lão, Thiệu Phong Các, Phương Hạ Trúc, “Vô Hài Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình, “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiếu, “Vô Nhẫn Kiếm” ðỗ Bách Tâm, “Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân, “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm, “Bách Tý Kim Cương” Cổ Toàn, “ðồng Thân La Hán” Vũ Khánh, “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn, Tô Tĩnh Nhân...

Không thấy Tư ðồ Linh ãu, chàng biết tam muội bảo hộ cho Lăng Hồng Liên vận công nên không hỏi.

Thấy chàng vào, mỗi người ãều hỏi một câu:

- Tạ ãại hiệp về rồi ãấy ư?

- Mọi việc bình an cả chứ?

- Mỹ Diễm Quỳnh nói gì?

Tạ Vũ Diệp ãem ãầu ãuoi câu chuyện với Mỹ Diễm Quỳnh kể ra cho quần hùng nghe.

Thanh Trúc ðạo Nhân nhíu mày nói:

- Không biết nha ãầu kia có âm mưu gì mà khó hiểu vậy chứ?

Tô Tĩnh Nhân nói:

- Thù cha mẹ là bất ãộng ãái thiên, không ai ãi lấy cừu nhận sát hại phụ mẫu mình làm vợ chồng. Người trong thiên hạ còn thế, huống chi là người trong võ lâm? ðặc biệt nha ãầu này lại là nhi nữ của hai tên ãại ma ãầu giết người không nháy mắt “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am và Hạ Hồ? Tiểu ãệ không tin Mỹ Diễm Quỳnh thành tâm thật ý với ãại ca ãầu!

Thanh Trúc ðạo Nhân hỏi:

- Vậy theo ngươi thì Mỹ Diễm Quỳnh làm như thế nhằm mục đích gì?

Tô Tĩnh Nhân đáp:

- Tiểu diệp dám chắc yêu nữ đó không ngoài mục đích trả thù. Chẳng qua thấy đại ca là người nhân hậu nghĩa hiệp nên muốn lợi dụng để hành động dễ dàng và hiệu quả hơn thôi!

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói”

- Hay lắm! Có kỳ huynh tất có kỳ đệ! Lão ca ca thành tâm chúc mừng “Tứ Đại Tiểu Hữu” các ngươi kết nghĩa kim lan!

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Như vậy là lão ca ca cũng nghĩ như nhị đệ?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu:

- Lão ca ca dám chắc đến bảy tám phần, nhưng bây giờ lão phu phải cùng Vệ đà chủ tới Tây Xuân Viện một chuyến gặp Văn Bằng Trình điều tra rõ xuất xứ Mỹ Diễm Quỳnh trở thành nghĩa nữ mình như thế nào. Lão phu e rằng tất cả bọn võ sư hộ viện trong Tây Xuân Viện đều là người của “Cự Linh Giáo” cả. Nếu đúng là Mỹ Diễm Quỳnh có ý trả thù thì nhân cơ hội này tiêu diệt hết lũ tàn dư “Cự Linh Giáo” đi...

Tối hôm đó, “Bách Diệp Thần Cái” và Vệ Quang hóa trang thành hai tên hóa tử đột nhập Tây Xuân Viện.

Hai người không vào theo cổng chính mà vượt qua tường viện tiến vào hậu phủ.

Hai người tới thẳng biệt lâu của Văn lão phản thì bị một tên võ sư hộ viện chặn lại hỏi:

- Các ngươi đêm hôm khuya khoắt mò vào đây làm gì?

“Hoa Diện Thư Sinh” Vệ Quang đáp:

- Tại hạ là người của Khương phủ, chủ nhân sai đến báo với Văn lão phản một việc làm ăn?

Tên võ sư hộ viện hỏi:

- Ngươi là thuộc hạ của Khương Bất Ước?

- Không sai!

- Khương Bất Ước là người hào sĩ, có quan hệ làm ăn gì với Văn Bằng Trình?

“Bách Diệp Thần Cái” nghe nói nghĩ thầm:

- Võ sư hộ viện chẳng qua chỉ là người làm thuê, không ai xưng hô chủ nhân bằng giọng như thế, xem ra bọn này là người “Cự Linh Giáo” tới đây giám sát Văn Bằng Trình, không sai rồi!

Nghĩ đoạn bất thần xuất thủ điềm ra một chỉ.

Tên võ sư hộ viện bất ngờ không kịp đối phó ứng chỉ ngã ngay.

“Bách Diệp Thần Cái” sấn tới vung chưởng lên nói:

- Không được lên tiếng, nếu không lão phu đánh nát đầu ngay.

Tên võ sư hộ viện biến sắc không dám la to, run giọng hỏi:

- Các người là ai?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp:

- Chúng ta là ai không quan trọng, bây giờ hãy trả lời lão phu mấy câu hỏi, nếu chỉ cần một lời dối trá lão phu sẽ đánh nát đầu ngươi ngay!

Tên võ sư hộ viện hỏi:

- Các người muốn hỏi gì?

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Câu thứ nhất, ngươi là người của “Cự Linh Giáo” được phái tới đây, đúng không?

Tên hán tử đáp:

- Tại hạ là võ sư hộ viện được Văn lão phản tuyển chọn tới đây hộ vệ cho Tây Xuân Viện, sao lại là người của “Cự Linh Giáo” được?

Lúc đó, hắn đã vận công tự vệ giải được huyết đạo, nói xong bất thần rút kiếm ra lao tới “Bách Diệp Thần Cái”, vung kiếm bổ thẳng xuống đầu “Bách Diệp Thần Cái”.

Tiếc rằng hắn đã chọn sai đối thủ.

Vị bang chủ cái bang thi triển “Mê tông hóa ảnh” tránh đi, thuận tay đánh ra một chưởng.

Tên võ sư hộ viện còn lâu mới xứng là địch thủ của “Bách Diệp Thần Cái” bị chưởng lực cuốn đi đập lưng vào bức tường lở xuống nằm bất động.

“Hoa Diện Thư Sinh” Vệ Quang bước tới, cấp lấy thi thể hắn giấu vào một chỗ khuất rồi đi tiếp vào nội viện.

Bấy giờ đã nửa canh hai nhưng trong biệt viện có phòng còn sáng đèn, chắc Văn Bằng Trình còn thức.

Hai người bước tới gõ nhẹ ba tiếng vào cánh cửa.

Tiếng một lão nhân từ trong phòng rụt rè hỏi:

- Ai ngoài đó?

“Hoa Diện Thư Sinh” thấp giọng nói:

- Văn lão phản! Mau mở cửa ra, chúng tôi đến đây có chuyện khẩn cấp muốn bàn...

Văn Bằng Trình ngậm ngừng một lúc mới bước ra mở cửa, thấy đối phương là hai tên hóa tử liền nói:

- Các người...

“Bách Diệp Thần Cái” và “Hoa Diện Thư Sinh” ung dung bước vào.

“Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Tại hạ là “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, Bang chủ Cái bang, còn vị này là “Hoa Diện Thư Sinh” Vệ Quang, Phân đà chủ Phân đà Ngân Xuyên. Chắc Văn lão phản cũng có nghe nói...

Văn Bằng Trình nghe giới thiệu xong thì cảm thấy yên tâm đến ngồi vào bàn pha trà mời khách.

“Bách Diệp Thần Cái” mở đầu:

- Chắc Văn lão phản đã biết chuyện Tổng đàn “Cự Linh Giáo” ở “Địa Ma Cung” bị tiêu diệt rồi chứ?

Văn Bằng Trình gật đầu:

- Vâng vâng! Lão hủ có nghe...

“Hoa Diện Thư Sinh” hỏi:

- Vì sao Văn lão phản không kết hợp với Khương Bất Ước và các nhân sĩ phú hào khác ở Ngân Xuyên tổ chức úy lạo quân hùng?

Văn Bằng Trình thở dài:

- Việc tiêu diệt “Cự Linh Giáo” là một thắng lợi giải phóng cho bá tánh Ngân Xuyên thoát khỏi ách kìm kẹp của tặc đảng, lão hủ không phải là không muốn tham gia cùng Khương Bất Ước và những vị khác tổ chức úy lạo quân hùng, chẳng qua vì có nỗi khổ lòng...

Lão vừa nói vừa dáo dác nhìn ra cửa

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói:

- Có tại hạ ở đây, Văn lão còn sợ gì chứ? Cứ yên tâm, không ai vào biệt phủ này nữa đâu!

Văn Bằng Trình gật đầu:

- Xin vâng! Doãn bang chủ và Vệ đà chủ tới tệt phủ có điều gì sai bảo, xin cứ nói đi!

“Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Trước hết chúng ta muốn hỏi: Tất cả những tên võ sư hộ viện trong Tây Xuân Viện đều là người của “Cự Linh Giáo”, đúng không?

Văn Bằng Trình gật đầu đáp:

- Chính thế! Khi nghe tin quần hùng tiêu diệt “Địa Ma Cung”, lão hủ rất mừng tưởng các vị thừa cơ quét sạch luôn cả bọn này nhưng không thấy, trái lại những tên võ sư hộ viện kia không tỏ ra hoang mang sợ hãi chút nào mà còn uy hiếp lão hủ nhiều hơn, kiểm soát chặt chẽ hơn.

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói:

- Văn lão phản không chịu cung khai thì chúng ta làm sao biết được chúng là người của “Cự Linh Giáo”?

Văn Bằng Trình cười khỏ nói:

- Khải bầm Doãn bang chủ, không chỉ lão tử mà cả tệt thê và những thủ hạ thân tín của lão hủ bị chúng quân giáp rất chặt chẽ không cho ra khỏi phủ nửa bước...

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Như vậy là “Cự Linh Giáo” cho người tới đây không chế để biến Tây Xuân Viện thành một nguồn tài chính của “Cự Linh Giáo”, đúng không?

Văn Bằng Trình gật đầu đáp:

- Không sai! hiện giờ lão hủ quản lý là chỉ trên danh nghĩa mà thôi...

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi tiếp: hỏi:

- Trong Tây Xuân Viện có thấy bao nhiêu người võ sư hộ viện?

Văn Bằng Trình đáp:

- Cả thấy có hai mươi bốn tên...

- Văn lão phản vừa nói mình chỉ quản lý trên danh nghĩa. Vậy người quản lý thực sự là ai?

Văn Bằng Trình đáp:

- Là Tôn Hồng Duệ!

“Hoa Diện Thư Sinh” ngạc nhiên hỏi:

- Tôn Hồng Duệ? Đó chẳng phải là Tôn Nhị Nương, nhị thất của Văn lão phản hay sao?

Văn Bằng Trình thở dài đáp:

- Nhị thất của lão thì không sai, nhưng...

Thấy lão ta dừng lời, “Bách Diệp Thần Cái” vội hỏi:

- Nhưng sao?

Văn Bằng Trình bồng hạ giọng nói:

- Không giấu gì Doãn bang chủ, mẹ ta cũng là người của “Cự Linh Giáo”...

“Bách Diệp Thần Cái” chột cười “hô hô” nói:

- Văn lão phản là rễ quý của “Cự Linh Giáo”, đương nhiên nên đóng góp cho chúng là tốt, còn kêu ca gì nữa?

Văn Bằng Trình thở dài nói:

- Không giấu gì Doãn Bang chủ, tài sản của Tây Xuân Viện ước tới trăm vạn, giá như để lão tự nguyện đóng vài vạn lượng cũng không sao, chỉ là từ khi Tôn Nhị Nương dẫn nha đầu kia về đây, mẹ đưa dần bọn võ sư hộ viện về đây, dần dần thao túng hết mọi quyền hành...

“Bách Diệp Thần Cái” vội hỏi:

- Tôn Hồn Duệ dẫn nha đầu nào?

Văn Bằng Trình đáp:

- Đương nhiên là nhi nữ của mẹ....

- Là Mỹ Diễm Quỳnh, đúng không?

Văn Bằng Trình gật đầu:

- Không sai!

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Việc Tông Hồng Duệ trở thành nhị phu nhân của Văn lão phản thế nào, xin hãy kể tường tận nghe xem!

Văn Bằng Trình đưa mắt đăm đăm nhìn ra cửa bằng ánh mắt buồn rầu, trầm giọng kể:

- Mãi sau này lão hủ mới biết đó chính là mỹ nhân kế của “Cự Linh Giáo” để chiếm đoạt cơ nghiệp Tây Xuân Viện này của lão phu...

mười năm trước, Tô Hồng Duệ là thiếu nữ rất xinh đẹp...

“Bách Diệp Thần Cái” ngắt lời:

- Nhưng Văn lão phản vừa nói rằng thị đã có một nhi nữ...

Văn Bằng Trình gật đầu:

- Không sai! Nhưng hỏi đó Tô Hồng Duệ đâu có nhận mình đã có chồng con?

Một lần lão hủ đến thuê “Uy Vũ Tiêu Cục” chở một chuyến hàng thì vị tiêu đầu đề nghị cho một thiếu nữ đi kèm, nói là người bà con. Vì lân ấy chở một ít đồ cổ nên số lượng không nhiều, lão hủ nhận lời. Người đi kèm chính là Tô Hồng Duệ.

Chuyến hàng đó tới Kim Lăng đi tới năm sáu trăm dặm mất ba bốn ngày đường, thấy Tôn Hồng Duệ rất xinh đẹp, nét nhân ảnh nên lão hủ động tình, nào ngờ cô ta đồng ý làm nhị phòng, sau đó không lâu lão hủ nhờ người mai mối...

Sau khi về Tây Xuân Viện được vài năm, Tôn Hồng Duệ dẫn đến một hài nữ tám chín tuổi, lúc đầu nói với lão hủ là cháu họ bị mồ côi nhờ lão hủ thu nhận nuôi giúp. Vài năm sau, khi đã tìm mọi cách thay thế hầu hết số võ sư hộ viện trong phủ, mục bắt đầu gây áp lực, vì thế cô lực mòng, dần dần lão hủ chấp nhận để mục nắm hết quyền hành, bấy giờ mục công khai nhận Diễm Quỳnh là con đẻ của mình, bắt lão hủ nhận nó làm nghĩa nữ. Đến lúc đó thì lão hủ chỉ còn biết ngậm bồ hòn làm ngọt chứ biết thế nào được nữa?

“Bách Diệp Thần Cái” chợt hỏi:

- Văn lão phản, Diễm Quỳnh học võ công thế nào? Do ai truyền thụ?

Văn Bằng Trình đáp:

- Thông thường thì nó được mẫu thân Tôn Hồng Duệ truyền dạy, nhưng thỉnh thoảng nó được Tôn Hồng Duệ bí mật mang đi đâu mấy tháng mới trở về...

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Văn lão phản có biết Tôn Hồng Duệ có thân phận như thế nào trong “Cự Linh Giáo” không?

Văn Bằng Trình đáp:

- Một đôi khi lão hủ nghe mấy tên võ sư hộ viện gọi mục là “Tôn Đường chủ”.

- Hiện giờ mục ta còn ở trong Tây Xuân Viện này chứ?

Văn Bằng Trình đáp:

- Mục ở trong biệt lâu chung với nhi nữ...

“Bách Diệp Thần Cái” lại hỏi:

- Ngoài bọn võ sư hộ viện ra, Tôn Hồng Duệ có hay tiếp xúc với ai không?

Văn Bằng Trình đáp:

- Ngoài hai tên tỳ nữ thân tín Xuân Lan và Thu Cúc do Tôn Hồng Duệ tự tuyển chọn ở lại ngay trong biệt lâu để hầu hạ mà lão hủ đoán cũng là người của “Cự Linh Giáo”, còn có hầu nữ nhân tên là “Hồng Lăng Nữ” và “Hồng Mẫu Đơn”, bọn này cứ vài ba tháng mới đến một lần...

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu, nói:

- Đa tạ Văn lão phản đã thành thật kể hết mọi chuyện. Sự việc như thế đã rõ...

Văn Bằng Trình vội nói:

- Doãn Bang chủ! Cầu xin bang chủ cho người triệt yêu nữ Tôn Hồng Duệ và bọn võ sư hộ viện hung ác kia đi! Sau này nếu Bang chủ cần đến tiền bạc...

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói:

- Văn lão phản cứ yên tâm, nội nhật ngày mai là dư đảng “Cự Linh Giáo” ở Tây Xuân Viện này sẽ không còn một mống...

Văn Bằng Trình cả mừng nói:

- Doãn Bang chủ đã nói như thế thì tiểu lão nhi yên tâm rồi! Xem ra cơ nghiệp của tổ tôn Văn gia còn cứu vãn được...

“Bách Diệp Thần Cái” nói tiếp:

- Chỉ xin Văn lão phản đừng để lộ chuyện giữa chúng ta mà chúng trốn mất. Còn chuyện tiền bạc thì sau này nếu thương tình, Văn lão phản bố thí thêm cho bọn hóa tử mấy hào là được!

Nói xong đứng lên cùng “Hoa Diện Thư Sinh” Vệ Quang bước ra khỏi phòng.

Văn lão phản bước theo ra cửa, cúi người chấp tay nói:

- Hai vị đi cẩn thận! Lão hủ không tiễn...